

Heinrich Dringenberg

Rector Universitatis Rostochiensis Hinricus Dringenbergius, Hebr. Ling. & Catech. Sacrae Profes. publ. ... Elisabethae Tidemannaei, Viri ... M. Adami Seidenschwantzen/ Scholae Oppid. Sub-Rectoris Fideliss. Relictae viduae, Funus solenniter indicit, Et ad eundum Exequias omnium ordinum Cives Academicos studiose serioque invitat : [P.P. Sub Sigillo Rectoratus, die IIX. Iunii, Anno 1680.]

Rostochii: Keilenberg, [1680]

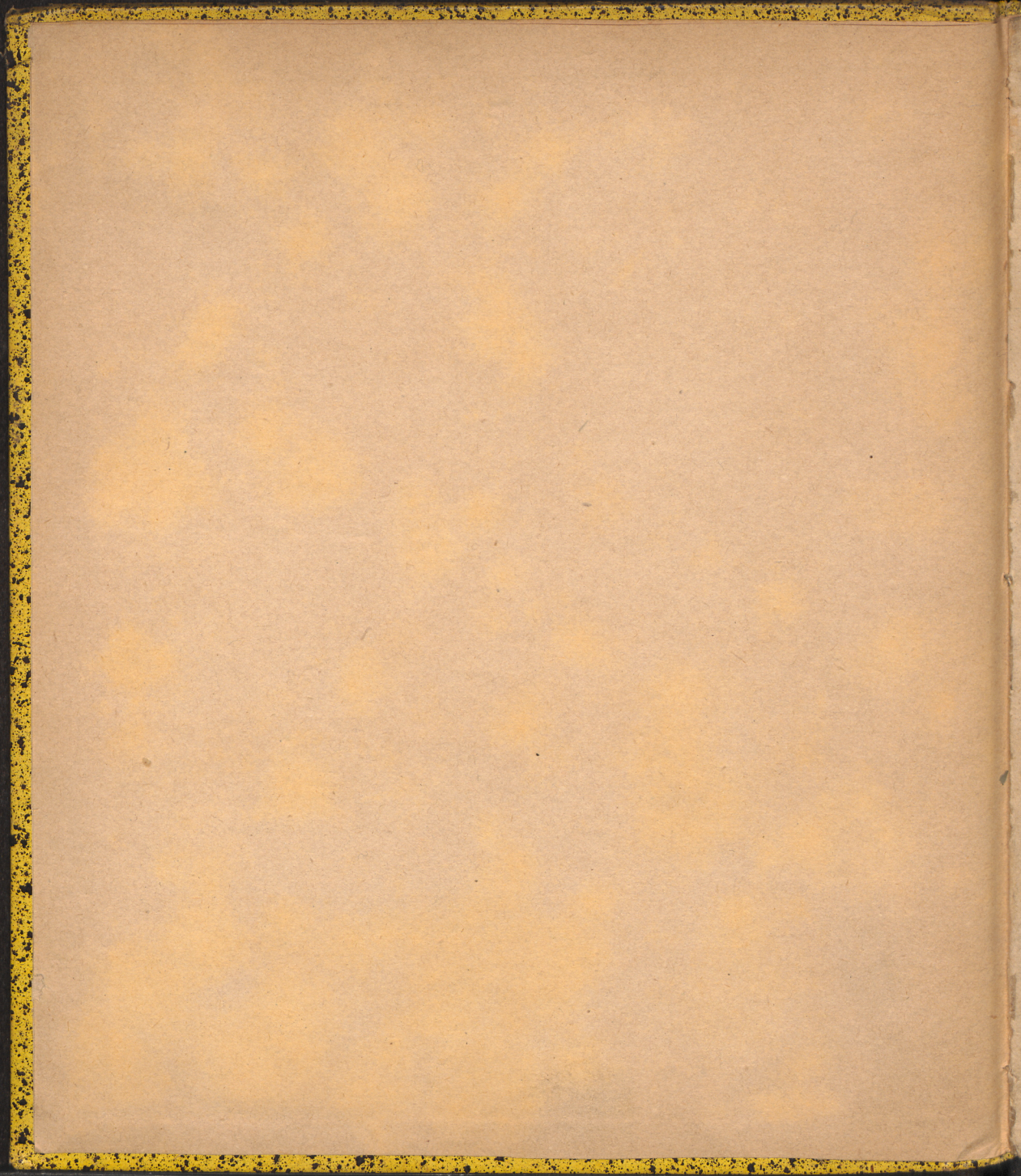
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn77682760X>

Druck Freier Zugang

**Dringenberg, H.,
in E. Tidemann,
vid. A. Seidenschwanz.
Rostoch. (1680.)**

14

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
HINRICUS DRIN-
GENBERGIUS,

Hebr. Ling. & Catech. Sacræ Profes. publ.
Facult. Philosoph. Senior, hodieqve.

DECANUS,
MATRONARUM

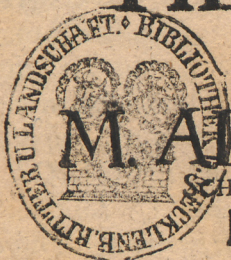
Ornatissima

ELISABETHÆ
TIDEMANNÆ,

VIRI

Clarissimi, DN.

M. ADAMI Seidenschwanzgen/

SCHOLÆ OPPID. SUB-RECTORIS FIDELISS.

Relictæ viduæ, Funus

solenniter indicit,

Et ad eundem Exeqvias omnium
ordinum CIVES ACADEMICOS

studiose serioqve invitat.

ROSTOCHII,

Typis Viduæ B. FRIDERICI KEILENBERGII, Acad. Typogr.

RECTOR
UNIVERSITÄT ROSTOCK
WILHELM DRIN-
GENBURG
Hofling & Sohn, Buch- und
Papierhandlung
M. A. K. W. W. W.
ELISABETH
TIDEMANN
M. A. D. W. W. W.
Et ad curiam
ordina...

Odierno laudatis-
simæ MATRONÆ in fune-
re , seqvemur vulgarem
commentandi methodum,
allaturi nonnulla de MOR-
TE, deq; insigni, qvò spe-
rare indè habeamus, bene-
ficio; qvando nulla obrepe-
re nobis frequentior, his præcipuè temporibus , medi-
tatio debet, qvam hæc ipsa. Sanè *melio- rem homini di-
em esse mortis, eo, qvo nascatur, die*, sapientissimi mortali-
um effatum est, Dies mortis verorum Christiano-
rum verè natalis est dies. Enimverò isthoc , qvo lu-
cem hanc conspicamur, die, simul morti consecramur;
ceterùm illo, qvo vivere desinimus, veræ vitæ, qvam
& ADAMI, & nostrapte culpà amiseramus, feliciter re-
stituimur. Quid enim vel ipsos mille putes annos?
quid? nisi meram mortis ac tædiosam continuationē?
*Qvis novit, inquit apud Laërtium Euripides, an vivere
hoc sit emori, an emori hoc, qvòd vocamus, vivere?* Maxi-
mus Hipponensium Doctor AUGUSTINUS, non in
modum absimilem, *nescire sese, ait, mortalem dicat hanc
vitam,*

vitam, an mortem vitalem. Nazianzeni Gregorii eximia
 est ac memorabilis sententia: Res humana labuntur ac in-
 tereunt, & aliam atq; aliam subinde capiunt mutationem.
 Vita quidem & mors tametsi plurimum differre inter se vi-
 deantur, inter se tamen mutuo transmeant, vicissimq; succe-
 cedunt. Mors verò, que non modò nos à presentibus malis
 vindicat, sed ad supernam quoq; vitam sepe traducit, haud
 scio an proprie appellari mors queat, utpotè nomine magis,
 quàm re formidabilis. Atque absurde sanè & præposterè
 affecti esse videmur, qui ea, que formidolosa non sunt, exti-
 mescamus; ea autem, que metuenda sunt omnino, ut meli-
 or a magisq; expetenda, complectamur. *Μία ζωὴ τῆς τῆς
 ζωῆς βλέπῃ; ἐῖς θάνατον ἢ ἀμαρτία, ψυχῆς γὰρ ὄλεθρον.*
 Quanta est inter foetum utero clausum, interque con-
 summata corroborataq; ætatis & virtutis virum, dif-
 ferentia, tanta, & multis quidem partibus major est in-
 ter corpus hoc φθαρτὸν, quod hic circumferimus, &
 ἄφθαρτον alterum, quo extremus nos beaturus est di-
 es. Nulla sanè similitudo est tenebrarum uteri ma-
 terni, & lucis solaris: neque ullam lucis hujus vitæ, &
 claritudinis ejus, quam in facie conspiciere divina est,
 dederis temerè analogiam. Qualis est proportio an-
 gustiarum uteri materni, ad totius orbis amplitudi-
 nem; talis hujus est vitæ proportio, ad id, quod BEA-
 TORUM appellitare sœvimus, cœlum. Fœtus cum ex-
 cluditur, simul omne id exiit, cui inclusus in utero im-
 plicitusq; fuerat: Sic homo dum moritur, ruptis omni-
 bus vitæ hujusce involucris, effractoque servitutis car-
 cere, in veram demum solidamq; libertatem asseri-
 tur. Infans in hanc lucem editus, si quidem rationis
 instrueretur, aut præditus foret usu, ducturus utique
 non à fletu, sed potius à risu gaudioq; exordium esset,

co

eo quod ex solidissimis tenebris in amenissima edu-
ceretur lucem. Ad parilem modum homo vere Chri-
stianus, ubi vitam cum beatâ commutat morte, non
lacrimis aut mœrore mergitur, sed gaudio magis exsil-
lit, quod ex vitali morte in veram semperque duratu-
ram prosperitatem transferatur. Mare certe vita est hæc
nostra: Mors est portus. Mare nunc ridere quidem,
& blandiri, mox favire & furere; nunc cœlo minari,
& meros moliri montes atque abyssos; mox ad quietem
& planiciem sese recipere videas; semper tamen ama-
rum, semper salsum, innumera producens semper
monstra; denique sæpè inexpectatis nec provisus flucti-
bus navitas obruens; uti verè olim, *longè præstare, ter-
rà pauperem esse, quàm divitem mari*, Menander censue-
rit. Jam quotus quisque vivit, quem vitæ pariter
hujus inconstantia lateat? qui non subindè in se, vel
in aliis miram ejus amaritudinem, eventus improvi-
sos, monstra infinita, mala inexhausta experiatur? Sci-
licet *non mare tot guttas, quot mala mundus habet.* O
fallaces hominum spes (exclamat olim disertissi-
mo est Romanorum CICERONI) fragilesq; fortunas,
& inanes nostras contentiones, quæ in medio spacio sæ-
pè franguntur, & antè ipso in portu obruuntur, quàm
conspicari portum potuerint! Sanè quantò est opta-
tius, in portum tutum & tranquillum invehì, quàm sæ-
vis usq; usque tempestatibus jactari, tanto est optatius
mortem obire suam, quæ dolorum laborumque atq;
periculerum omnium finis est, quàm vitæ hujus perpe-
tuis fluctibus miserè defatigari. Quantò beatius est
altissimâ jucundissimaque pace frui, quàm aternis iis-
demque arumnosissimis bellis inquietari, tanto est bea-
tius mori, quàm vivere. *Enimverò in vitâ bella infi-
nita;*

nita: in mortē pax, & nunquam desitura felicitas. Hæc
ita hodierno *funeri* præfari vulgariter adlubuit; jam
nunc porrò, quæ recenseri afferriqve hujuscemodi
commentationibus svererunt, compendio executuris.
Nata itaq; FUNCTA hæc est nostra heic ROSTOCHII,
Anno seculi hujusce xxxii, Patre quidem VIRO erudi-
tissimo Clarissimoq; DN. M. GERHARDO TIDEMAN-
NO; Serenis, Ducum Mecklenb. Consistorii Procura-
tore industrio; Matre verò Feminarum ornatissima E-
LISABETHA *Stodmans*. Avum maternum habuit VI-
RUM Excell. DN. M. ERASMUM STOCMANNUM,
Physices apud nos Professore benemerentissimum; A-
viam autem ELISABETHAM, Amplis. VIRI, DN.
D. GERHARDI NENNII, Linguarum, artium, & Medi-
cinæ peritissimi Filiam. Ceterum nimis maturè orba
parentibus suavissimis, apud exteros quidem, sed suos
tamen, præcipuè apud Materteram KILONI in Holsatiâ
commorata aliquamdiu, neq; verò etiâ vel tenuiter vel
illiberaliter ab eadē habita est. Postea Excell. DN. Avun-
culi, JOACHIMI STOCMANI, Med. D. & P. P. celebra-
rimi, Poliatri verò etiam, Medicæq; Facultatis Senioris
gravissimi, relicta viduæ, ANNÆ TARNOVIÆ, Matro-
næ incomparabilis, sic satis jugi fruita consortio, eaq;
occasione pietatem omnigenasq; præterea virtutes cu-
mulatissimè edocta; quando nullâ excellentiori eam in
rem uti Magistra quivisset. Anno seculi LXI. die 29. April.
Deo ita volente, nec nolentibus, ad quos ista cura per-
tineret, solennibus nuptiis juncta est VIRO præstantissi-
mo Clarissimoq; DN. M. ADAMO *Seidē/dywanhē*/Scho-
læ oppidanæ Sub-Rectori fidelissimo, quo cum pacatè
quidem satis, sed unum saltem annum vixit; ipse enim
sequente statim Anno die 23. Maji, beatâ morte ex hac
vitâ

vita emigravit. Vidua igitur per XIX. integros annos ita
vixit, uti ne accuratissimi quidem rigidissimiq; censo-
res, imo ne ipsi quidem Momi habuerint, quod jure ullo
in moribus ejus vel reprehenderent, vel tanquam
à verarum VIDUÆ Christianæ dotium tramite aber-
rans, detestarentur. Sed enim pulchra adeò ac præclara
anima minimè respondentem inclusa fuit hospitio. Enim-
vero sub debili, tenui, emaciatoq; jugiter comparuit
corpore, ut identidem & sine ferè ullâ respiratione de
valetudine quiritaretur. Non neglexit quidem unquam
VIR Experientissimus. DN. PAULLUS JOACHIMUS
STOCMANNUS, Practicus & Med. D. celeberrimus, ceu
FUNCTÆ proximus Agnatus, quæ Ægræ, & sæpe nume-
rò planè clinicæ in integrum restituendæ factura vide-
rentur: Neq; verò etiam rem aut adhibitam curam sine
felici successu, fructu vè suo abire semper vidisses. Sed
κακότης semel curata non satis fido persistit usq; quaq;
tubicine, quum interrupteretur per vices, quæ fructum
antea tulerat, medicina, recidivamq; ÆGRÆ non mi-
nutam identidem persentisceret. Non ita est pridem,
ex quo planè periculose, itaq; habuit malignè, ut non
aliter vel sperare, vel conjectare quæret, quàm præsen-
tissimam instare mortem, omni malo morboq; opta-
tissimum impositurâ finem. Itaq; princeps ipsi cura fuit,
ut cum DEO, quem, quàm pia etiam sanctaq; foret, of-
fendisse lexcenties peccatis suis norat, penitus concilia-
retur. Quæ fini etiam DN. Confessionarium, VIRUM
plurim. Rev. & Clarissimum DN. M. REMBERTUM
Sandhageni/Nicolaitanum Pastorem, Reverendiq; Mi-
nisterii Seniore gravissimum, Amicum & Fautorem
nostrum honoratissimum, accersendum curavit, uti
praviâ errorum commissorum seriâ confessione, extre-
mo,

mo, ipso dispensante, salutariq; maximè viatico instru-
retur. Nec ipse diu moratus fecit lubens promptusqve
officium; ex ejusdemq; testimonio elucebit, post per-
acta ista sacra, adeò devotè, piè, feliciterq; FUNCTAM
nostram ex hac vitâ emigrasse, uti vix mortalium un-
quam quisquam qviverit beatius fortunatusqve. An-
nos vivendo complevit XL VIII. Hodie tam eximium
funus tam præclaræ MATRONÆ publicitus ducetur,
Matriq; inferetur TERRÆ. Nulli itaq; dubitamo, qv in o-
mnès omnino ACADEMIÆ nostræ CIVES, qvi quidem
pietatem virtutemqve amplectantur & colant, seseqve
pariter homines, indeqve humanitatis qvoqve studio-
sos esse meminerint, sponte suâ, nec ullâ abs nobis vel
jussi, vel moniti ratione, exequias ituri, & ad usqve
dormitorium FUNCTAM sint benignè comitaturi.
Utq; enim ex sapientissimi REGUM consilio, longè, ad
domum ire luctus, qvàm ad epularum con-
viviorumq; meare, satius
est.

P. P. Sub Sigillo Rectoratus,
die IIX. Junii, Anno 1680.

Conventus instituetur in Æde NICOLAITANA,
Hora prima pomerid,

vitā emigravit. Vidua igitur per xix. integ
vixit, uti ne accuratissimi quidem rigidif
res, imo ne ipsi quidem Momi habuerint, c
in moribus ejus vel reprehenderent,
à verarum VIDUÆ Christianæ dotium t
rans, detestarentur. Sed enim pulcra ade
anima minimè respondentem inclusa fuit h
vero sub debili, tenui, emaciatoq; jugit
corpore, ut identidem & sine ferè ullā re
valetudine quiritaretur. Non neglexit qui
VIR Experientissimus. DN. PAULLUS
STOCMANNUS, Practicus & Med. D. cele
FUNCTÆ proximus Agnatus, quæ Aegræ,
rò planè clinicæ in integrum restituendæ
rentur: Neq; verò etiam rem aut adhibita
felici successu, fructivè suo abire semper
κακῆζία semel curata non satis fido perfu
tubicine, quum interrumpere per vice
antea tulerat, medicina, recidivamq; AEO
nutam identidem persentisceret. Non
ex quo planè periculose, itaq; habuit m
aliter vel sperare, vel conjectare quiret,
tissimam instare mortem, omni malo r
tissimum imposturā finem. Itaq; princep
ut cum DEO, quem, quam pia etiam sanc
fendisse lexcenties peccatis suis norat, pe
retur. Qua fini etiam DN. Confessiona
plurim. Rev. & Clarissimum DN. M. F
Sandhagen/Nicolaitanum Pastorem, Re
nisterii Seniore gravissimum, Amicuru
nostrum honoratissimum, accersendum
praviā errorum commissorum seriā con

